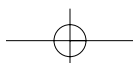
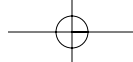

COPIIUL PE CARE NU L-AM NĂSCUT NICIODATĂ

Nenumărați embrioni sunt avortați anual. Cum trec peste aceasta mamele care au luat această decizie? Adesea aceste femei suferă de tulburări psihice grave, chiar și de gânduri sinucigașe și avortul rămâne imprimat ca o umbră întunecată în viața lor sufletească.

Ca o voce a propriei mele experiențe voi pune pe hârtie o parte mică, dar importantă a trecutului meu. Nu mă interesează un „strip-tease“ sufletesc egocentric de genul „big-brother“, făcut pentru mass-media, ci vreau să subliniez una dintre cele mai grave urmări ale unui avort: PAS (Post-Abortion-Syndrome – sindromul post-avort). Cer înțelegerea dumneavoastră pentru faptul că voi scrie anonim deoarece între timp am o familie pe care doresc să o protejez. Este vorba despre o temă care trebuie tratată cu sensibilitate și asupra căreia doresc să atrag atenția, căci femeile respective nu trebuie văzute doar ca făptușe, ci și ca victime ale acestor intervenții violente.

Am avortat

Cu cincisprezece ani în urmă m-am decis, fără să mă gândesc la consecințele faptei mele, să fac un avort. Pe atunci, tema aceasta era încă aprins discutată (cei care susțineau dreptul la viață împotriva grupărilor parțial feministe „Burta mea îmi aparține“) și, din câte îmi amintesc, întrebarea cu privire la începutul unei vieți omeneste juca un rol important. Eu aveam impresia, și cred că, din păcate, mulți contemporani văd lucrurile tot așa, că se poate vorbi despre o viață omenească de-abia după primele săptămâni de sarcină (argument: aglomerare de celule).

Legislatorul a prevăzut un șpagat juridic ambivalent: în general avorturile erau pasibile de pedeapsă cu excepția celor a căror necesitate (?) putea fi dovedită cu ajutorul unui certificat de consiliere cu denumirea indicației corespunzătoare.

Aici vreau să evidențiez în mod deosebit ceea ce astăzi este denumit drept „situația proastă deosebită“ și care este privită ca motiv de avort și căreia i-au căzut victime 131 340 de fete, doar în anul 2001 în toată țara (sursa: Biroul național de evidență a populației; procentual, acesta a adunat majoritatea dintre toate indicațiile).

Din propria experiență, vă asigur că în această situație conflictuală nu este nicio problemă pentru nicio femeie/fată să primească un certificat de consiliere cu specificarea acestei indicații puțin concrete și neclare.

Ulterior ești mai deșteaptă

Femeile care se simt copleșite de o sarcină nedorită și, mai degrabă o resping, se îndreaptă către acest presupus fir de pai, avortul, pentru că posibilitatea este, să zicem, „oferită“ la noi în țară de legislativ. Câteva cunoștințe care, la fel, au cedat presiunii acestui conflict și au avortat, îmi confirmă acest lucru. În plus, ele subliniază că, dacă nu ar fi existat opțiunea unui avort legal, nu ar fi întrerupt sarcina (aici nici măcar nu a fost vorba despre a merge în altă țară unde

avortul este legal pentru a întrerupe sarcina sau despre a apela la o persoană care face avorturi ilegale). Nu pot decât să fiu de acord. Se știe că după, ești de obicei mai deștept... dar asta nu-l mai aduce la viață pe cel ucis pe nedrept.

Dacă aș fi avut mai mult timp

Și încă un punct este important pentru mine: factorul timp. Pentru această decizie importantă, pe care, după părerea mea, nicio femeie nu este în stare să o ia pentru că, până la urmă, decide asupra vieții sau a morții, îi rămâne persoanei în cauză doar puțin timp.

În această situație conflictuală, tocmai în primele 12 săptămâni de graviditate, timpul joacă un rol esențial. De aceea se ajunge la decizii gândite doar superficial, privite mai atent, chiar iraționale, împotriva continuării sarcinii și, astfel, împotriva vieții unui om.

Nu vreau să știu câte femei se găsesc acum în tratament terapeutic din cauza temerilor nedefinite, a depresiei sau a pericolului de sinucidere și nici doctorul, nici pacienta, nu sunt conștienți că, de fapt, este vorba de-

Nici consilierii care emit certificatele și nici chiar femeile în cauză nu știu cum vor reacționa după un avort – nimeni nu poate să prevadă urmările psihice... o mare dilemă.

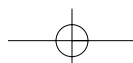
spre PAS. Una dintre perfidiile PAS este că, în cazul unor persoane, se manifestă de-abia după mulți ani. Acest sindrom este mult prea puțin cunoscut la noi în țară și forța sa distructivă este adesea nesocotită.

„Încă nu este om“

Primul meu copil ar putea să facă 15 ani anul acesta, dar, de fapt, a trăit doar opt săptămâni. Atunci aveam 23 de ani, din punct de vedere ginecologic, vârsta optimă pentru o femeie ca să devină mamă. Îmi cunoșteam prietenul de atunci (un student) de o jumătate de an, de un an urmam o instruire practică și tot de atunci stăteam pe propriile picioare, ceea ce însemna pentru mine că trebuia să renunț la sprijinul financiar din partea părinților mei. Aceste împrejurări de viață, privite superficial, nu invită tocmai la întemeierea unei familii.

Emoțional, nu am putut nici să resping și nici să accept sarcina. În minutele de liniște uneori mă bucuram de acest copil, totuși, ca tendință, „nul“ meu predomina. Priveam la situația vieții mele și mă gândeam că astfel am decis deja totul. Mă temeam să fiu dependentă financiar și mă temeam de declinul social, de sfârșitul instruirii mele. În plus, nu mă simțeam în stare să preiau o responsabilitate atât de mare, mai ales că, din punctul meu de vedere, viața mea tocmai începuse cu adevărat după anii îngrozitori și stresanți din casa părintească.

Prietenul meu nu a fost deloc bucurat de vestea că sunt gravidă. Fără să ezite, mi-a spus că nu vrea niciun copil. Ținând cont de situația noastră financiară, cât și de cea profesională, a adus argumente pentru avort. Și eu luasem avortul în considerație, dar mi-am și articular șovăielnic îndoielile mele ușoare: „Dar avortul nu este o crimă?“ Pot încă să îmi amintesc foarte bine că am pus această întrebare partenerului meu. Din punctul lui de vedere, avortul în această perioadă de început a sarcinii nu însemnauciderea unui mic om, ci, mai degrabă, înlăturarea unei aglomerări de celule... „Încă nu este om!“ In-

*Amintirile mele despre
intervenție au fost
întotdeauna confuze, ca și
cum aș fi vrut să o șterg din
mintea mea. Îmi amintesc
că am fixat aproape continuu
tavanul camerei în timp ce
auzeam zgomotele de aspirație.
Genunchii îmi tremurau,
pulsul îmi creștea nebunește.
Îmi era frică să mă uit la
recipientul de sticlă al mașinii de
absorbție deoarece mă temeam
să nu văd părți ale copilului meu acolo.
Pe de altă parte, vroiam să văd acest
recipient, nutrind speranța că
nu voi vedea părți mici ale corpului,
ci într-adevăr ceea ce afirmau mulți:
o aglomerație indefinibilă de celule.
Așa încercam să mă liniștesc
și să tăgăduiesc existența crimei.*

fluentabilă și dependentă de părerile celorlalți, m-am agățat de afirmația lui și, până la urmă, am crezut-o și eu. Mi-am văzut confirmată tendința de a spune „Nu“ acestei sarcini și am considerat avortul justificat de motivele prezentate la început. În plus, mă simțeam puternic presată de timp, trebuia să iau rapid o decizie, deoarece riscul de a fi rănită în cazul unui avort crește pe măsură ce sarcina avansează.

„Burta mea era goală“

Amintirile mele despre intervenție au fost întotdeauna confuze, ca și cum aș fi vrut să o șterg din mintea mea. Îmi amintesc că am fixat aproape continuu tavanul camerei, în timp ce auzeam zgomotele de aspirație. Genunchii îmi tremurau, pulsul îmi creștea nebunește. Îmi era frică să mă uit la recipientul de sticlă al mașinii de absorbție, deoarece mă temeam să nu văd părți ale copilului meu acolo.

Pe de altă parte, vroiam să văd acest recipient, nutrind speranța că nu voi vedea părți mici ale corpului, ci într-adevăr ceea ce afirmam mulți: o aglomerație indefinibilă de celule. Așa încercam să mă liniștesc și să tăgăduiesc existența crimei.

După intervenție m-am simțit fizic și psihic complet lipsită de putere, dar și – nu vreau să trec sub tăcere acest lucru – ușurată la început. Credeam că viața mea putea să își urmeze din nou cursul obișnuit.

Nu am putut să plâng nici măcar o

singură dată și mă judecam ca fiind clar insensibilă. Îmi era greață de mine! Alungam direct îndoielile ușoare care tot reveneau cu justificarea că această decizie, ținând cont de situația mea personală, a fost probabil cea mai bună. Dar asta era o greșală!

La scurtă vreme după avort, mi-am dat seama de dorul pe care îl simțeam... burta mea era goală. Întrebare care îmi însufla frica: „Voi mai putea rămâne vreodată însărcinată?“ Vederea mamelor care împingeau cărucioare cu copii și vederea copilașilor era ceva de nesuportat pentru mine, îmi declanșa frica și făcea să mi se strângă inima. Simțeam o greutate ca de plumb și vină pe care încercam să le refulez printr-o chemare lăuntrică la duritate împotriva acestor emoții și sentimente: „Adună-te... astea doar îți le închipui... lucrurile nu stau atât de prost!“

Mi-am umplut biblioteca cu cărți pentru copii și cumpăram animale de pluș. Îmi era foarte greu să mă culc cu prietenul meu, a început să îmi fie greață, gândul unei alte sarcini mă speria.

Evitam standurile informative ale grupărilor pentru drepturile omului, mă gândeam că vor doar să le facă pe femeile în cauză să aibă conștiința împovărată. De fapt, inconștient, m-am acuzat foarte mult timp.

Evitam să privesc panourile informative care documentau fotografic stadiile de dezvoltare ale omului în pântecele mamei de teama ca nu cumva să văd o creatură care să semene cu un om în a opta săptămână de sarcină. Mai târziu, după ce a trebuit să mă confrunt cu această realitate, că un om în a opta săptămână de sarcină arată așa cum este ilustrat, am început să tăgăduiesc acest fapt: asta este o greșală – de-abia în săptămânile mai avansate seamănă un om cu această imagine.

Poate să fie doar o aglomerare de celule...

Doar așa puteam să mă mai privesc în ochi.

Fragment. Articolul poate fi citit integral în revista *ethos*, nr. 4/2008.